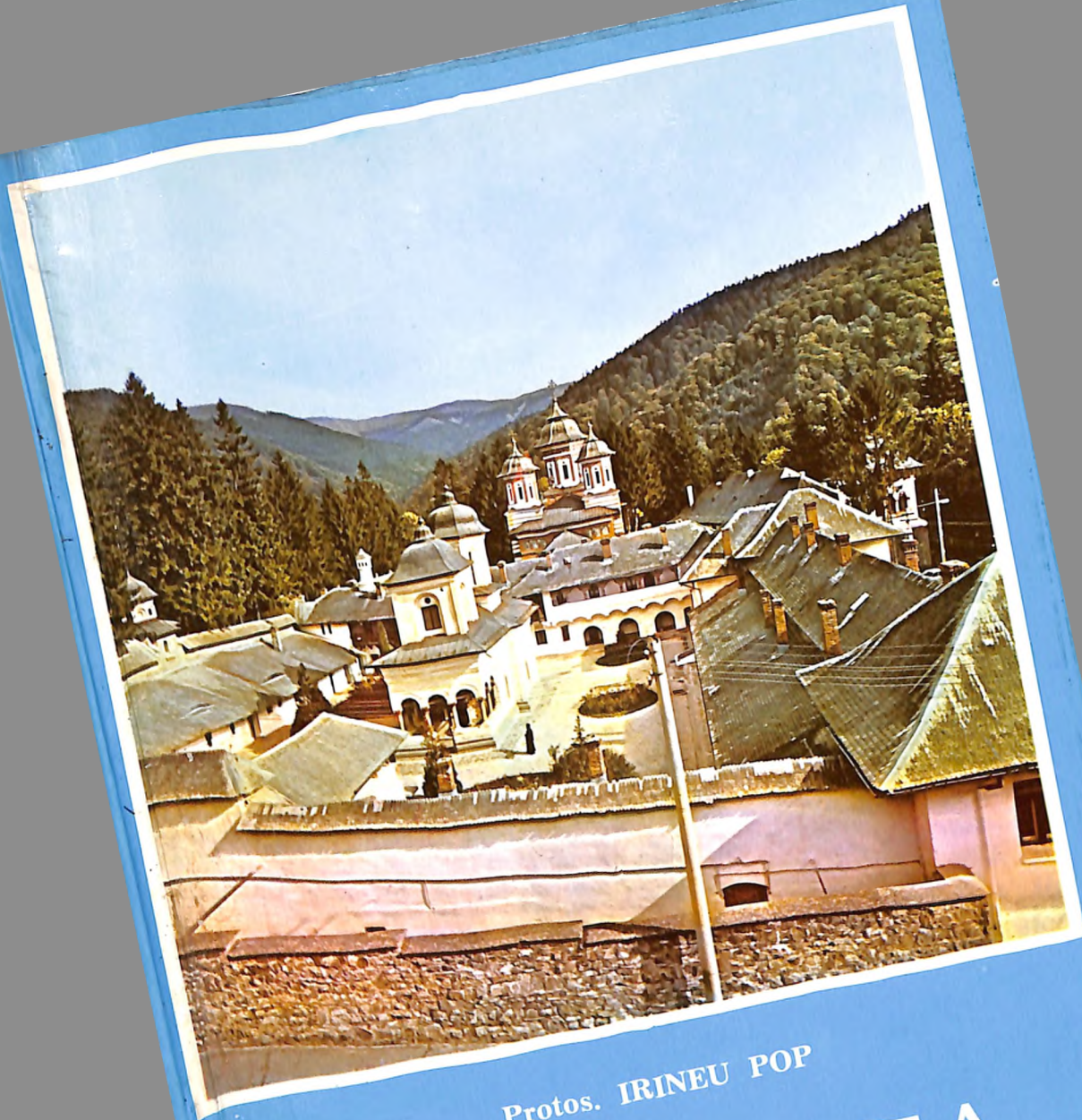

Protos. IRINEU POP

MÎNĂSTIREA SINAIA

15 August 87

Protos. IRINEU POP

MÎNĂSTIREA SINAIA

TIPĂRITĂ CU BINECUVÎNTAREA
PREA FERICITULUI PĂRINTE

I U S T I N

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR
1984

Coperta I: Mănăstirea Sinaia - vedere generală

MÎNĂSTIREA SINAIA

1. Zonă de sihăstrie românească la poalele Bucegilor

Acum aproape 300 de ani, înainte ca la poalele Muntelui Furnica din lanțul Bucegilor să se ridice acest edificiu istoric de mare prestigiu, pe aceste locuri se întindeau păduri de brazi seculare, care nu făcuseră cunoștință cu toporul omului. În fund, sub bolta cerului albastru străjuiau, ca și azi: Vîrful cu Dor, Jepii și Caraimanul, cu crenelul lor ascuțit și creștetul de cremene acoperit pînă în toiul verii de neprihănitele zăpezi. Sfințenia pustietății păzită de vulturii stîncilor și de fiarele sălbătice nu era străbătută atunci decît de urmele ciobanilor, ori de pasul prevăzător al haiducului, ce-și doinea cîntecul de libertate și de răzbunare.

Dar cu toată pustietatea locului și greutatea drumului care șerpuia Valea Prahovei pe aici trăiau călugări solitari care înălțau rugi pe acest vîrf de munte, ca și odinioară preoții strămoșilor noștri daci. Încă din secolul al XV-lea ei s-au adăpostit în crăpăturile stîncilor și în peșterile acestor munți, mai tîrziu în bordeie de piatră și în schituri de lemn, pentru ca, departe de zgomotul lumii, să trăiască în abnegație totală pentru Iisus Hristos.

Așa au fost cele două schituri: „Sf. Ana” (la 5 km) și „Sf. Nicolae” (la 1 km).

Sf. Ana a fost ridicat în 1453 de călugării refugiați din Muntele Athos, după căderea Constantinopolului. Ultimul viețuitor a fost pustnicul Ioanichie, care și-a săpat mormântul în piatră și în ultimele zile ale vieții sale a scris epitaful pe stîncă, cu propria-i mîna: Adio de acum o, stîncă seculară / Lîngă care petrecui o scurtă viață / Dulce și amară / (1877). Astăzi aici se află o rezervație naturală cu același nume.

Sf. Nicolae, cel de-al doilea schit, a fost construit în 1580 pe Muntele Molomăț (azi Furnica); după unii reconstruit în secolul XVI de hoțul Nicolae Grozea din Breaza, care s-a călugărit aici. Este distrus în 1788, în războiul ruso-austro-turc. În 1858, Victor monahul a înfipt o cruce pe locul unde a fost altarul bisericii, pe care în 1958 Patriarhul Justinian a înlocuit-o cu alta.

În „Așezămîntul ctitoricesc,, din 1711, spătarul Mihail Cantacuzino va spune că înainte de zidirea mînăstirii,, se aflau sihăstrii acolo, la pustia aceasta și neputînd trăi de tilhari, devreme ce pe acele vremuri lăcașurile tilharilor, mai osebit de alte locuri, acolo le era, a chibzuit a fi zidirea aceasta sihăștrilor aceloră și altora după dînșii umbrire și liman de odihnă și de adăpostire”. Acest document confirmă o viață duhovnicească cu mult înainte de înființarea mînăstirii, viață pe care așezămîntul ctitoricesc o promovează.

2. Mînăstirea Sinaia - ctitorie cantacuzină

Așezată la poalele masivului Bucegi către capătul de apus al tăpșanului neted dintre Valea Peleşului și Valea Rea, la o distanță de 120 km nord de București, Mînăstirea Sinaia a fost construită în anul 1695 de spătarul Mihail Cantacuzino, unchiul după mamă al marelui Constantin Brîncoveanu, frate cu voievodul Șerban Cantacuzino și cu învățatul cronicar, stolnicul Constantin Cantacuzino.

Două sînt evenimentele din viața Spătarului care pot explica construirea mînăstirii aici la confluența Prahovei cu Peleşul.

Biserica veche, monument din 1695

a) Primul este conflictul Cantacuzinilor cu domnitorul Grigorie Ghica, care, în prima sa domnie, îl ucise în trapeza Mănăstirii Snagov pe postelnicul Constantin Cantacuzino, tatăl Spătarului (în 1663). În 1672, la revenirea în scaun Ghica Vodă

încearcă să scape de fiii postelnicului, care i-au creat o atmosferă proastă la Poartă, în perioada dintre cele două domnii. Acum Mihail, călare pe un cal arab se refugiază prin aceste locuri ale Carpaților, voind să treacă în Transilvania. Ascuns în hățişul de brădet, ce se afla pe locul actualei mînăstiri, se roagă Maicii Domnului să scape de urmărirea gonacilor trimiși de Ghica „pentru a-l prinde și a-l aduce viu sau mort pe spătarul Mihail”. În acest impas el a promis că va construi în acest loc o mînăstire, promisiune pe care o va păstra în inima sa mai mulți ani și care va fi asociată altui fapt semnificativ din viața sa;

b) Numele Mînăstirii Sinaia vine de la Muntele Sinai pe care spătarul l-a vizitat în 1682 împreună cu mama sa, postelniceasa Elena și cu sora lui Stanca, și de unde a luat planul Mînăstirii „Sf. Ecaterina” drept model pentru construirea noului edificiu monastic. Patriarhul ecumenic Gavriil prin scrisoarea sa din 18 octombrie 1702 arată că marele spătar Mihail Cantacuzino, întîmpinîndu-l la Adrianopol, i-a mărturisit în plin sobor că „din dumnezeiască rîvnă a ridicat din temelie, în Țara Românească, o sfîntă și cinstită mînăstire, cu hramul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, în muntele ce se cheamă Bucegi, pe malul rîului Prahova, pe care a numit-o Sinaia..., îndemnîndu-se de multă dragoste și evlavie ce avea către sfîntul și de Dumnezeu umblatul muntele Sinai”.

Ținînd seama că ctitoria sa era izolată în munți, spătarul Mihail Cantacuzino a pus-o sub veghea episcopului Mînăstirii Colțea – zidită tot de el – care va avea îndatorirea ca Sinaia „să se chivernisească bine și să nu i se înstrăineze averea”. Ca această comunitate monahală să-și poată împlini rostul ei firesc, atît ctitorul cît și alți creștini evlavioși au înzestrat mînăstirea, în decursul vremii, cu moșii întinse, cu munți și păduri, cu vii și locuri de tîrg, cu case, mori și prăvălii (aflate în împrejurimi, în Cîmpina, ținutul Săcuieni sau București). Iar prin hrîsovul său din august 1733 Grigorie Ghica dă dreptul Mînăstirii Sinaia „să aibă trei fîntîni de păcuri izvorîtoare și o groapă de pămînt ce să lucreze păcură într-însa”. Pe lîngă acestea, pentru

Minăstirea Sinaia - vedere generală

securitatea așezământului voievozii de pe vremuri, începînd cu Constantin Brîncoveanu, au acordat scutiri de biruri și corvezi la 40 de oameni din satul Trăisteni și la vâtaful lor, cărora le-au dat arme ca să păzească mînăstirea și pe viețuitorii din ea.

Cu timpul, construindu-se vile, hoteluri, castelul Peleş, în jurul minăstirii ia ființă localitatea Sinaia, recunoscută ca și comună urbană încă din 1880 și bucurându-se actualmente de o faimă mondială care i-a conferit apelativul de „perla Carpaților”. Așa că Minăstirea Sinaia poate fi considerată pe drept cuvânt certificatul de naștere în piatră al orașului Sinaia, ca prim edificiu aici la poalele masivului Bucegi.

3. Biserica voievodală (1695)

Activitatea edilitară desfășurată în ritm intens de familia Cantacuzino și de Constantin Brîncoveanu aduce o deosebită înflorire a arhitecturii și sculpturii, în care formele tradiționale se împletesc cu modele străine, dar selecționate și prelucrate în spiritul artei românești, contribuind la dezvoltarea unei arhitecturi cu caracter net muntenesc. În stilul brîncovenesc se găsesc elemente ale renașterii târzii italiene, fiindcă legăturile Cantacuzinilor și ale lui Brîncoveanu cu Venetia și cu Padova le-au ușurat drumul până la noi.

Biserica voievodală care reflectă acest stil, construită din piatră și cărămidă, este situată în incinta vechii cetăți. Planul bisericii urmărește exterior conturul unei cruci latine, neobișnuit la noi, rămânând singura în acest chip, după modelul „Sf. Ecaterina” din Sinai, ctitorită astfel de împăratul Justinian, cărui îi plăcea să se numească „împărat roman”. Planul interior este pseudotreflat. Turla principală este zveltă, de secțiune octogonală avînd pe fiecare latură ferestre înguste, dispuse după retrageri succesive. O altă turlă greoaie, pătrată, care servea drept clopotniță, este așezată pe pronaos și pridvor.

Parametrul de o simplitate izbitoare este împărțit pe suprafața absidelor în panouri create prin duble retrageri și prin șiruri de frunze de stejar stilizate, realizate în tehnica zgrăfito. Chenarele fațadelor sînt dreptunghiulare, avînd flori zugrăvite al fresco de-a lungul lor, în lipsa îndătinatului brîu care încinge biserica.

Pridvorul, care amintește de forma și funcția pe care o avea pridvorul în casa țărănească, este într-un frumos stil brîncovenesc, așezat pe arcade semicirculare împodobite cu medalioane

Absida sudică a bisericii vechi

de sfinți, arcadele fiind sprijinite, la rîndul lor, pe coloane din piatră cu fus răsucit și capitele ingenios sculptate după modele florale și zoomorifice.

Portalul ușii de intrare în pronaos, specific ctitoriilor spătarului Cantacuzino, cuprinde, alături de motivele decorative

Tablou votiv – familia lui Mihail Cantacuzino

vegetale , proprii artei brîncovenești, și elemente antropomorfe de influență barocă.

Intrarea în biserică este străjuită de două statuete din piatră, reprezentînd pe Moise cu tablele legii și pe Aaron cu toiagul înfrunzit, mari personalități ale poporului biblic prin care se concretizează legătura Mînăstirii Sinaia cu Muntele Sinai. Pe arcada ușii nartexului se află falnica emblemă a Canta-

cuzinilor: vulturul bicefal încoronat purtînd în laturi sabia și buzduganul.

Capitelurile celor patru coloane ce susțin zidul dintre pro-naos și naos sînt bogat împodobite cu sculpturi stilizînd frunze și chipuri de animale (grifon și taur înaripat). Canelurile fusurilor coloanelor se răsucesc în spirală, fapt care dă impresia de zveltețe. Frumusețea constă în aceea că nici unul din stîlpi nu seamănă în ornamentație unul cu altul.

Naosul bisericii are înfățișarea unui cerc peste care se ridică patru arcuri rezemate pe console cu trăsături largi, primind pe ele cele patru bolți pa care se sprijină turla mare.

Pictura este executată în frescă de Pîrvu Mutu. Ridicat dintr-o familie de preoți (din județul Muscel), format întîi la școala de zugrăvi din Cîmpulung-Muscel, își desăvîrșește meșteșugul pe lîngă un zugrav din nordul Moldovei. Succesele dobîndite, mai ales în executarea picturii Mînăstirii Cotroceni (1682), i-au asigurat o mare faimă și o activitate neînteruptă, devenind meșterul de curte al familiei Cantacuzino. Meritul lui Pîrvu Mutu în zugrăvirea Mînăstirii Sinaia constă tocmai în asocierea cu dibăcie a picturii laice la manierismul la care ajunsese la noi, în acea vreme, tradiția bizantină.

Cu un spirit narativ dezvoltat, Pîrvu Mutu practică o artă plină de conținut omenesc în vederea ilustrării textelor biblice pînă la cele mai mici detalii. În pictura bisericii cantacuzine predomină trei culori: roșu, galben și fond albastru. În pridvorul deschis Pîrvu Mutu a pictat pe fronton marea frescă a Judecării din urmă, tablou caracteristic prin originalitatea ilustrării Capitolului 24 din Evanghelia după Matei în care își fac loc nenumărate elemente locale, costume de epocă etc.

Pe bolta elipsoidală a pridvorului, compartimentată în panouri mărunte întîlnim scene din viața Sfinților Gheorghe, Dimitrie și Ecaterina. Arcadele pridvorului sînt îmbrăcate într-o luxuriantă decorație florală, cu motive izvorînd din viziunea populară.

Pictura din pronaos, naos și altar urmează, în mare, programul iconografic al bisericilor ortodoxe. Pe peretele de apus al pronaosului se află tabloul votiv: o amplă succesiune de figuri statice ce reprezintă atât pe strămoșii ctitorului cât și întreg neamul Cantacuzinilor și din care se desprind unele figuri individualizate. Spătarul Mihail, îmbrăcat în antieriu de culoare vișinie, încins la mijloc cu un brâu verde, e urmat de cele două soții, Maria și Teodora; în dreptul lor sînt zugrăviți cei 17 copii (9 băieți și 8 fete).

Frescele lui Pîrvu Mutu pe lîngă valoarea lor artistică au și o valoare documentar-istorică de neprețuit. Mîna sigură a zugravului trece dincolo de limitele convenționalului indicat de manualele de pictură bisericească și pune – în redarea personajelor – o căldură și un sentiment manifestate mai ales în coloritul totdeauna armonios al scenelor. Compozițiile cu personaje numeroase uimesc prin amploare. Figurativul este completat cu o bogată decorație pictată în spiritul acelor vremi. Nu lipsesc elementele vegetale stilizate măiestrit: florile de trandafir, vița ce unduiește, apoi panglicile șerpuitoare sau motivele geometrice care nu o dată se întîlnesc pe frontispiciile și pe vignetele manuscriselor vechi.

Incendiul provocat în 1788, în timpul luptelor dintre turci, comandați de Nicolae Mavrogheni, și austrieci, a mistuit acoperișul și a distrus în parte picturile lui Pîrvu de pe bolta bisericii, acestea fiind refăcute culoare peste culoare, de meșteri necunoscuți, în 1795, cum arată pisania de pe timpanul de deasupra ușii de intrare.

În biserică se află două icoane împărătești, Iisus Hristos și Maica Domnului, de factură românească, de la finele secolului XVIII, îmbrăcate într-un aliaj cu argint, în relief și un candelabru metalic, donat de voievodul fondator.

4. Incinta veche și paraclisul

Mînăstirea este construită în formă de patrulater cu ziduri înalte și solide în exterior și turnuri de observație în partea de nord, avînd în interiorul zidului chilii pentru călugări. Pridvorul aflat pe latura de vest a incintei, sprijinit pe stîlpi masivi de piatră, este vechea stăreție. Prezintă o verandă la nivelul solu-lui, supraetajată cu un foisor pe stîlpi de lemn. Îl privim cu drag și trăim în adînc de istorie, știind că la 15 august 1695, de hram, cu prilejul sfințirii mînăstirii, aici au luat masa Teodosie, Mitropolitul Ungrovlahiei, Spătarul Mihail Cantacuzino, Constantin Brîncoveanu și alți demnitari de la curtea voievodală.

Corpul de clădire din latura sudică a cetății datează tot din 1695 și servește drept chilii pentru călugări. Peretele exterior este ritmat printr-un sistem decorativ de pilaștri uniți în partea superioară de un tor orizontal.

Corpul de clădire din partea de răsărit, construit de spătar în 1695 a fost refăcut în 1795 de starețul Damaschin cînd a construit peste aceste încăperi un nivel superior „pe care le-a rînduit pentru arhondărie”. Această clădire pe întreaga lungime la etaj, în partea de răsărit, are un șir de balcoane închise de influență orientală, iar înspre vest pe jumătate din lungime un coridor cu arcade trilobate din zidărie, tencuite, pe cealaltă jumătate coridorul fiind construit pe console de lemn și avînd balustrade de lemn. Clădirea servește în întregime la parter pentru chilii călugărești și trapeză, iar la etaj se află stăreția și căminul arhieresc.

În partea nordică a incintei vechi se află *Paraclisul*, ce servea pentru început drept trapeză, construit de Mihail Cantacuzino și avînd ca hram „Schimbarea la față”. Arhitectura exterioară este identică cu cea a chiliilor. Un sistem de pilaștri decorativi ritmează parametrul. Avînd de suferit în urma războiului ruso-turc-austriac (1788 – 1791), paraclisul a fost restaurat în 1792. Arhitectura naosului și a altarului e originală. Cupola este bizantină, așezată direct pe cele patru arce ale naosului prin

Cupola paraclisului (pronaos)

intermediul pandantivilor. Cît privește arhitectura pridvorului și pronaosului, este într-un stil gotic popular combinat cu unul vechi românesc (aceste părți fiind restaurate în 1792).

Pictura naosului și altarului este în frescă, de stil brîncovenesc, executată de talentatul meșter zugrav Pîrvu Mutu. Ea încîntă prin echilibrul medieval al compoziției iconografice și prin frumusețea deja renascentistă a culorilor și a reprezentării sfinților.

Pictura pronaosului datează din 1792, fiind realizată în tempera de meșterii: diacon Manole, Ioan Tudorache, Stanciu Hristea. E tratat în câteva registre ciclul vieții lui Iisus; artiștii înfățișează scene legate de patimi, evidențiind dramatismul momentelor de calvar („via dolorosa”).

5. Biserica mare (1846)

Așezată în incinta nouă și dedicată Sfintei Treimi, biserica mare a fost construită din piatră și cărămidă între anii 1842 – 1846 prin străduința călugărilor care trăiau aici. Aceasta pentru că pe vremea stareșului Iustin (1808 – 1829) vechea mănăstire nu putea să le satisfacă necesitățile de ordin spiritual și material.

În 1842 stareșul Ioasaf pune temelia acestei biserici, dar, murind în anul următor, o lasă ridicată de roșu și învelită. Biserica este terminată apoi prin străduința urmașului său în stăreție, Paisie arhimandritul, care în anul 1846 o tencuiește, o zugrăvește și îi face catapeteasma. Pictura a fost executată de zugravul Cătulescu.

Deteriorată de mai multe ori, ea a fost parțial reconstruită între anii 1893 – 1903 și renovată complet după planul arhitectului George Mandrea. Această restaurare, făcută cu cheltuiala Eforiei Spitalelor Civile din București, în timpul stareșului Nifon Popescu, a dat bisericii mari aspectul actual.

Noua biserică este construită în interior și în exterior într-un stil arhitectural impozant, cu bogate ornamentații. Elementele arhitecturale ale vechiului stil moldovenesc se combină cu elementele arhitecturale ale renașterii brâncovene, ceea ce a făcut să rezulte o sinteză unică.

Avînd un plan treflat interiorul este divizat în trei părți, specifice locașurilor de cult ortodoxe. Pe naos deasupra celor patru arce ale sale, prin intermediul unui sistem de trompe de colț, se înalță o turlă centrală, iar pe pridvorul închis se înalță două turlă – clopotniță minunat decorate.

Biserica nouă (1846)

Fațadele exterioare de cărămidă aparentă, în alternare cu suprafețe de piatră șlefuită și tencuială galbenă, sînt împărțite în două registre de un brîu median de ceramică smălțuită verde, dînd monumentului eleganță și armonie arhitecturală. Zona superioară este ritmată de un șir de ocnite, adăpostind chipuri de sfinți pictați pe fond albastru. Zona inferioară cuprinde un șir de firide înalte, ale căror arhivolte sînt realizate din ceramică smălțuită roșie, albastră și galbenă. Și acestea conferă bisericii o notă de rafinament constructiv.

Pictura în ulei a fost executată pe fond de aur mozaicat, în stil neobizantin, de pictorul danez Aage Exner, care lucra sub conducerea lui Lecompt de Nouy. Culorile pe un fond albastru deschis sînt armonioase și sobre. Această pictură se remarcă printr-o admirabilă armonie a compoziției, prin precizia și finețea desenului, precum și prin minunata prospețime a coloritului. Se găsesc o serie de imagini din viața și activitatea Mîntuitorului. Sînt reprezentați de asemenea Sfinții Militari în mare ținută. Din înălțimea cupolei Pantocratorul protejează biserica.

Mobilierul a fost sculptat în lemn de stejar și paltin și aco-perit cu foiță de aur de prof. Constantin Babic și elevii săi de la Școala de arte și meserii din București. Este o adevărată capodoperă a vechii sculpturi românești, avînd o bogată ornamentație plină de finețe și de splendoare.

Candelabrul din interior și ceramica care decorează fațadele exterioare au fost aduse din Viena. În biserică avem una din cele mai remarcabile piese din Mînăstirea Sinaia: epitaful executat de Ana Roth. Este lucrat cu acul și cu fir de aur și mătase colorată pe pînză de bumbac. Execuția a durat 3 ani (1897 – 1900) și este înregistrat în catalogul U.N.E.S.C.O.

În cursul anului 1952 s-a spălat atît pictura în ulei de la biserica mare cît și pictura în frescă de la biserica veche, lucrarea fiind executată în condițiuni optime de prof. pictor Ștefan Constantinescu.

Incinta nouă (partea de apus)

6. Incinta nouă și clopotnița

Corpul de clădire din partea de nord, dinspre pîrîul Peleş a fost construit din piatră și lemn între anii 1840 – 1842 în timpul starețului Ioasaf și servește ca spațiu pentru chilii. Corpul de clădire din partea de sud a incintei noi a fost construit în 1847 prin osteneala strețului Paisie, întregind astfel cadrul din jurul bisericii mari și lăsînd liberă numai latura de est. Este o construcție solidă din piatră cu terasă pe latura sudică.

Balconul deschis al bisericii noi (1900)

În casele dinspre sud au fost așezate în 1895 muzeul și biblioteca înființate prin strădania inimosului stareț Nifon II. Astăzi clădirea aceasta servește Cancelariei mănăstirii, muzeului, depozitului acestuia și Centrului de concentrare a obiectelor de valoare istorică și documentară din jud. Prahova.

În 1892 Eforia Spitalelor Civile din București a zidit din temelie în partea de miazăzi, alături de poarta de intrare în mănăstire, o falnică *clopotniță* din piatră. Construcție monu-

Tronuri arhiepiscopale (sec. 19)

mentală, în formă de turn de secțiune pătrată, clopotnița are sub cornișă 16 imagini realizate în mozaic aurit de meșterul venețian N. Candiani și de I. Georgescu.

Iconostasul bisericii noi

Învelitoarea din tablă de aramă, datînd din 1908, este orna-
mentată cu motive geometrice. Partea de sus a clopotniței adă-
postește clopotul de 1700 kg, provenind de la vechiul Turn al
Colței din București, restaurat în 1914.

Clopotnița și clădirea muzeului (1895)

7. Colecția de obiecte bisericești

Colecția muzeală a fost înființată de Eforia Spitalelor Civile la inițiativa starețului Nifon Popescu, în 1895, când Mănăstirea Sinaia și-a serbat 200 de ani de existență. Reprezintă primul muzeu de artă medievală din țara noastră. Două săli reunesc monumente de o deosebită valoare artistică și istorică.

Sala I debutează cu o hartă în care sînt localizate edificiile laice și de cult ctitorite de Cantacuzini în jud. Prahova. Următorul spațiu e acordat unui grupaj de stampe și fotografii de epocă oferind diferite viziuni ale Mănăstirii Sinaia de-a lungul vremii.

În centrul sălii este expusă o colecție de monede vechi, medalii comemorative și jubiliare și ordine eclesiastice românești și grecești.

În prima sală este prezentat și un grupaj de piese de textilă (veșminte preoțești și broderii liturgice), remarcabile prin vechimea sau valoarea artistică, probînd legăturile Țărilor Române cu centrele artistice orientale sau occidentale (sec. XVIII - XIX).

Cea de-a doua sală a muzeului reunește pictura medievală românească, cîteva exemplare de sculptură veche în lemn, piese de argintărie și carte veche românească, datînd din secolele XVII - XIX.

Se remarcă acele paftale de argint, bronz și sidef folosite ca accesorii la veșmintele de curte ale epocii, precum și acele cruci de mînă și de altar cu motive decorative, cu aplicații de emailuri colorate și filigram argintat, lucrate în ateliere autohtone și oglindind ingeniozitatea și gustul pentru frumos al oamenilor acestor meleaguri.

Dintre icoane semnificative sînt operele lui Pîrvu Mutu Zugravul la care se remarcă gama cromatică dominată de auriuri bogate, ca și tipul somptuar de reprezentare, convenind puternicei familii a Cantacuzinilor.

O mîndrie legitimă pentru obștea mănăstirii o constituie exemplarul original al Bibliei de la București (1688), monument masiv ridicat limbii române, cu un rol important în menținerea unității poporului nostru.

Sf. Treime, icoană din secolul 17

Cruci de mină și altar din secolul 18-19

Ferecătura de Evanghelie (sec. 18)

„Sf. Aer” - broderie în fir de aur - 1900

Mormîntul lui Take Ionescu (1922)

8. Cavoul „Take Ionescu”

Pe latura nordică a vechii incinte, alături de paraclis, se află din 1922 mormîntul – mausoleu al lui Take Ionescu (1858 – 1922), publicist, avocat și politician român din perioada întemeierii României moderne, cel care a pus bazele diplomației românești moderne. Ca ministru al Cultelor a sprijinit lupta patrioților ardeleni pentru libertate națională în perioada binecunoscutului „Memorandum”.

Construit în stil bizantin, mausoleul adăpostește sarcofagul sculptat în piatră al defunctului, un bust lucrat în piatră al

aceluiasi, masca sa mortuară, tabloul său de epocă, un alt bust sculptat în marmură al celei de a doua soții (Adina Olmazu) a lui Take Ionescu și urna cu cenușa ei.

Cele două imagini „Sf. Dumitru”, și „Sf. Fecioară-Orantă”, aflate în interior sînt picturi murale executate de Costin Petrescu.

9. Mînăstirea Sinaia - vatră de istorie

De-a lungul veacurilor, Mînăstirea Sinaia a adăpostit și a ocrotit între zidurile ei pe mulți călători care se abăteau pe aici și „pe mulți bejenari fugiți de la casele lor”, furnizînd o asistență dezinteresată alcătuită din sacrificiu și dăruire.

Însuși ctitorul Mihail Cantacuzino, în 1711 în timpul războiului ruso-turc găsește ocrotire în retragerea sa către Brașov, iar *în 1716*, în timpul războiului dintre austrieci și turci, mulți refugiați, între care sora ctitorului Maria Dudescu și fiul său stolnicul Dudescu. De aici au plecat la Brașov, de unde s-au întors după încheierea păcii din 12 iulie 1718.

Un nou război dintre turci și austrieci, *început în 1735 și terminat în 1737*, cînd cele cinci județe de peste Olt, luate de austrieci în 1718, sînt restituite, face din Sinaia iarăși „loc de ocrotire pentru bejenari”.

În anii 1788 - 1791 are loc războiul ruso-austro-turc, cînd comunitatea monahală de la Sinaia dovedește capacitate de jertfă și generozitate de a se dărui intereselor altora.

După terminarea acestui război viața mînăstirii își reluase mersul ei liniștit pînă *în primăvara lui 1802*, cînd bandele cîrja-liilor lui Pasvantoglu, un rebel turc din Vidin, au trecut Dunărea arzînd sate și orașe și ucigînd oameni fără nici o vină. Oștile strînse de Șuțu pentru a-i înfrunta s-au împrăștiat înainte de a da piept cu dușmanul. Bucureștenii au fugit spre Focșani și Buzău, iar alții pe drumul Brașovului. Aceștia din urmă au

poposit la Mînăstirea Sinaia, unde au fost găzduiți, slujiți și tratați cu multă omenie mai bine de două săptămîni.

În 1821, pe vremea revoluției lui Tudor Vladimirescu, o parte din arnăuții fugăriți de turci, care-i bătuseră la Tîrgoviște trec peste munte și se adăpostesc la Sinaia. Dar aflîndu-se că vin turcii, ei sînt ascunși de către călugări. Turcii după ce au poposit o zi și o noapte la mînăstire, luînd călăuză pe călugărul Roman „au pornit pașa cu oștirile peste muntele Bucegiului, mergînd de-a dreptul la vama Brașovului și la Cîmpulung, de unde scăpînd Roman s-a înapoiat iarăși în monastire... scăpînd călugării de primejdia arderii focului”.

În revoluția din 1848 Mînăstirea Sinaia a trecut prin grele încercări rămînînd aici doar patru călugări. Cu toate acestea la revoluție au luat parte doi viețuitori ai acestei mînăstiri. Primul este ieromonahul Varlaam despre care Al. G. Golescu afirmă că era printre „cei mai fierbinți apostoli ai libertății și ai naționalității românești”, fapt pentru care a fost numit comisar extraordinar al guvernului provizoriu. Al doilea este arhimandritul Ghenadie Pîrvulescu, socotit între capii mișcării din județul Prahova și care scria lui N. Bălcescu la 27 iunie 1848, că în urma îndemnurilor sale, un însemnat număr de călugări de prin mînăstiri și schituri „sînt gata a muri pentru patria lor și a se face martiri”. Cu alt prilej el spune: „adevăratul prințip al libertății și egalității s-a tipărit adînc în lespezile inimii mele, încît numai mormîntul le va șterge”.

Deci viețuitorii Mînăstirii Sinaia, fiind alături de oamenii în mijlocul cărora își țeseau firul destinului lor, au avut un rol hotărîtor în susținerea luptei de apărare a teritoriului național.

10. Mînăstirea Sinaia - vatră de cultură

Mînăstirea este un vechi așezămînt religios în care se păstrează comori de cultură spirituală și materială.

În anul 1895 starețul *Nifon II Popescu* înființează biblioteca și muzeul cu cărți și obiecte strînse de la toate schiturile metoace

primind chiar ordine eclesiastice pentru activitatea sa sacerdotală. Dionisie (†1929) a fost și Exarh al Mănăstirilor, un autodidact de prestigiu și călător în Occident și la Sf. Munte. Serafim (†1964) a fost o figură majestuoasă dublată de cea mai populară atitudine, un om spiritual, povestitor talentat, cărturar și autor al unei monografii despre mănăstire (apărută în 1936).

Entuziaștii patrioți și oameni de cultură *N. Bălcescu* și *N. Iorga* țin legătura cu Mănăstirea Sinaia, o vizitează, iar în scrierile lor cel dintâi vorbește patetic despre spiritul de sacrificiu al unor monahi pașoptiști de la Sinaia, iar cel de-al doilea subliniază elogios valoarea cultural-artistică a icoanelor din colecția muzeală și donează icoana „Încoronarea Maicii Domnului” (din 1850).

La Mănăstirea Sinaia a poposit *Badea Cârțan* care ducea – peste munți – cărți purtate în desagi pentru luminarea românilor din Transilvania. Se întreține cu starețul Nifon și adeseori își exprima în fața acestuia cu entuziasm, credința sa în biruința și veșnicia poporului român. Cârțan își depozita cărțile în mănăstire, precum și în peșterile Bucegilor. Așa se explică prezența mormintului său la Sinaia.

Personalitatea culturală a lui *Take Ionescu* și legătura acestuia cu Sinaia, vizitele sale la mănăstire încă din 1864 când și-a refăcut aici sănătatea, dar mai ales mausoleul eminentului diplomat îndreptățesc apelativul „vatră de cultură” ce i se acordă mănăstirii Sinaia.

O valoare deosebită au *inscripțiile* de pe ziduri, icoane și diferite obiecte bisericești păstrate în mănăstire care îi întregesc activitatea ei culturală. Toate aceste inscripții ne ajută să cunoaștem o serie de egumeni ai Mănăstirii Sinaia și de credincioși preocupați cu înzestrarea Sfintului locaș cu obiecte de valoare, precum și pe cei ce le-au făurit, creatori de artă, care au îmbogățit patrimoniul nostru cultural-național cu opere minunate.

Pentru a completa reliefaarea importanței cultural-naționale a Mănăstirii Sinaia trebuie să menționăm și faptul că din

anul 1981 a luat ființă aici *Centrul de concentrare a obiectelor de valoare și cărților vechi* din județul Prahova. Aceasta e încă o dovadă în plus a grijii permanente pe care conducerea Statului nostru socialist o are față de valoroasele creații de artă și cultură religioasă ale strămoșilor noștri.

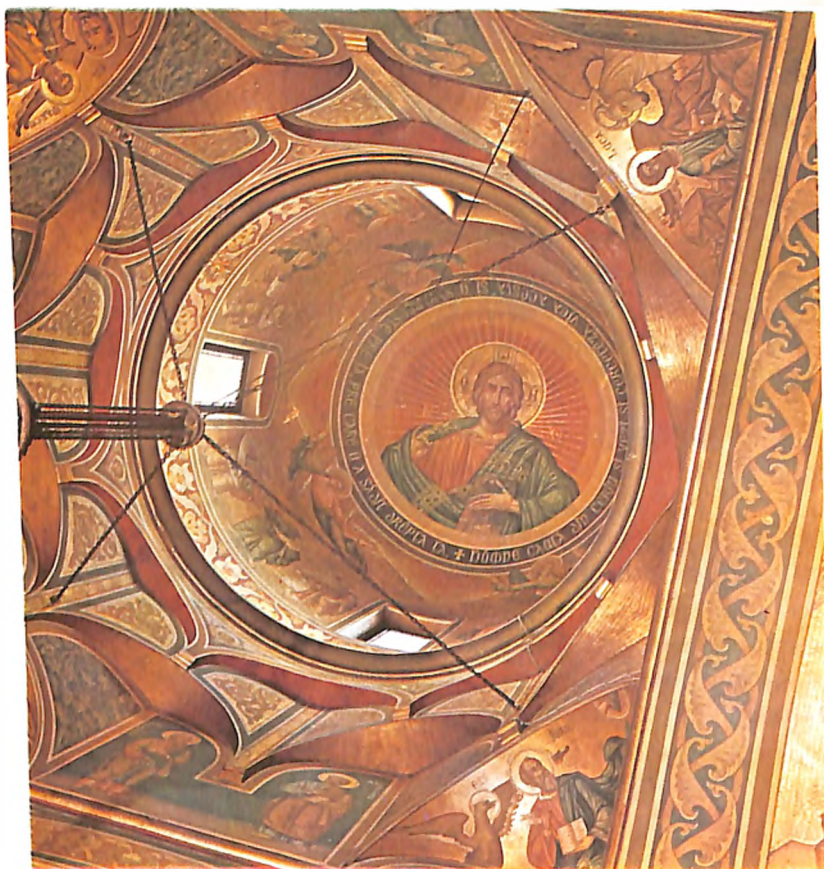
Muzeograful și supraveghetorii acestui așezământ monahal, conștienți de valoarea operelor de artă date în custodie lor, sînt însuflețiți de a păstra și prezenta cu drag tot ce este sfînt și nobil în trecutul cultural al poporului nostru.

11. Mînăstirea Sinaia - focar de spiritualitate și slujire

Între zidurile Mînăstirii Sinaia se află tainuită o parte din viața de trei veacuri a monahismului românesc. Aici au trăit oameni care *au apărat credința și unitatea bisericii*, dînd dovada dîrzeniei și fidelității lor față de tradiția strămoșească.

Urmînd pe predecesorii lor, viețuitorii mînăstirii *vorbesc despre valorile artistice*, scriu, luptă pentru dreapta credință, îndrumază, dau curaj, mîngîieri și speranțe și încearcă - prin mijloace specifice - să impună o linie morală în viața de toate zilele a celor ce vin să ne cerceteze. *Îmbină acțiunea cu rugăciunea* fără să le confrunte, ci dimpotrivă, căutîndu-le convergențe și făcîndu-le complementare.

Mînăstirea Sinaia s-a înscris de mult în *promovarea mișcării ecumenice*. În anul 1924 a avut loc aici ședința de lucru a Comitetului Național al Alianței Mondiale pentru promovarea prieteniei internaționale prin Biserici, condusă de Arhim. I. Scriban și Prof. V. Ispir. S-a discutat despre datoria Bisericii de a apăra pacea în Balcani. Astăzi comunitatea monastică de la Sinaia promovează implicit ecumenismul, primind vizita turiștilor aparținînd diverselor confesiuni și denominațiuni creștine, care sînt uimiți de frumusețea echilibrată și plină de

Biserica nouă a Minăstirii Sinaia – Turla principală – (Pantocrator)

cumințenie a spiritualității românești, trăită în mod accentuat și exemplar de monahismul nostru.

Serviciul religios se săvârșește în biserica mare de trei ori pe zi, conform pravilei monahale, iar slujirea constă în aceea că acest prestigios monument eclesiastic este întreținut de viețuitoarei ei, prezentat la nivelul cerințelor actuale și deschis pentru credincioșii din afară prin *rugăciune, mărturisire și ospitalitate*. Turiștii se folosesc de contactul cu atmosfera religioasă de aici, de valorile artistice și istorice, nu numai de peisagii.

Sinaia, fiind o *mînăstire de protocol*, primește vizitele a numeroase delegații la nivel ministerial și guvernamental, pe care viețuitorii ei, conștienți că datoria vieții lor e de a fi „om pentru alții”, îi tratează cu admirabilă ospitalitate, cum rezultă din Cartea de aur.

În ultimii ani s-au desfășurat lucrări de *restaurare, consolidare și înfrumusețare a mînăstirii*. Reorganizarea colecției de obiecte bisericești, spălarea picturii din biserica mare, zugrăvirea în alb a întregului complex, restaurarea clopotniței, amenajarea cimitirului, parchetarea și recondiționarea camerelor din căminul arhieresc și, mai presus de toate, recrutarea și formarea unei comunități tinere, sînt doar activitățile reprezentative din ultimii ani de la Sinaia, al căror pion principal a fost starețul Calinic Argatu, un bun gospodar.

Sub conducerea actualului stareț Protos. Lavrentie Giță, comunitatea de aici trăiește dinamica unei vieți din care scînteiază duh adevărat, nou, proaspăt, creator.

În Mînăstirea Sinaia, parte integrantă a Patrimoniului istoric și de artă religioasă al Bisericii și al poporului român, prevalează de la începuturile ei – așa cum s-a văzut – concomitența între *ora et labora*, rugăciune și slujire, interes pentru mîntuirea personală, dar și pentru slujirea aproapelui.

LE MONASTÈRE DE SINAIA

Parmi les monuments ecclésiastiques et d'art religieux d'une grande valeur, qui attirent l'admiration et l'appréciation des visiteurs de notre pays et de l'étranger, une place importante occupe le Monastère de Sinaia, du département de Prahova.

Le Monastère de Sinaia – monument d'art caractéristique du style valaque – se trouve situé dans la ville portant le même nom, à une distance de 120 km au Nord de Bucarest. Abrité au fond de la vallée de Prahova, au pied des monts Bucegi, dans un paysage merveilleux, le monastère a été fondé par le grand prince Michel Cantacuzène.

Le complexe monastique est formé de deux parties distinctes:

- 1) l'enceinte ancienne, qui comprend: l'église ancienne, la chapelle et le caveau de Take Ionescu, éminent homme d'Etat (1859 – 1922);
- 2) l'enceinte nouvelle qui comprend: la nouvelle église, le dépôt de livre roumain ancien et la collection d'objets de culte.

La vie monacale dans ces endroits a commencé au XV-ème siècle. Les premiers moines qui ont vécu ici, dans des grottes, ont été des moines grecs réfugiés du Mont Athos après la chute de Constantinople (1453).

Fondé en 1695, le Monastère s'appelle Sinaia en souvenir du fameux monastère „Ste. Catherine” du Mont Sinai (Egipe) que Michel Cantacuzène avait visité durant son voyage aux Lieux Saints et qu'il a pris comme modèle.

Le Monastère a la forme d'un quadrilatère avec des murs solides à l'extérieur et les cellules des moines à l'intérieur, constituant une sorte de citadelle.

Au milieu, il y a l'église ancienne avec un plan en forme de croix latine. L'intérieur est formé, selon le spécifique orthodoxe, par le parvis, narthex, la nef et l'autel. Le parvis est ouvert et pourvu d'arcades demicirculaires ornées par les médaillons des saints et s'appuyant sur d'élégantes colonnes sculptées avec des modèles floraux et des animaux fantastiques, caractéristiques aux fondations des Cantacuzènes.

Les encadrements des fenêtres et de la porte principale de l'église sont en pierre richement décorée.

Cette église a servi d'abri aux réfugiés ou même de forteresse lors des guerres russo-austro-turques au XVIIIème siècle. En 1791 elle a été incendiée.

Le lien qui la rattache au Mont Sinai est concrétisé par deux statuettes (Moïse et Aaron).

Au-dessus de la porte d'entrée il y a l'aigle bicephale couronné – le blason de la famille des Cantacuzènes.

La picture, pleine de sensibilité et de lumière, est originale, exécutée en fresque par le renommé peintre des Cantacuzène, Pirvu Mutu. Sur la coupole du parvis se trouvent de registres qui représentent des aspects de la vie des Saints Militaires. Sur le fronton du parvis, il y a les scènes du jugement dernier, le paradis et l'enfer.

Sur la paroi du côté Ouest du narthex on peut admirer le tableau votif; à gauche, la famille du fondateur. Michel Cantacuzène, sa première et sa seconde épouse et 17 enfants (fils) et à droite, les membres de cette famille qui a joué un rôle politique et culturel important en Valachie à la fin du XVIIème siècle ou bien au début du XVIIIème.

L'autel est séparé de la nef par l'iconostase exécutée en pierre et brique. Sur l'iconostase se trouvent deux icônes d'argent de 1795. Le candélabre, don du fondateur, date de 300 années.

Dans cette église, la Sainte Liturgie est célébrée une fois par année, le 15 août, jour de la fête patronale – La Dormition de la Sainte Vierge.

L'enceinte nouvelle date de 1842-1848. Elle est formée d'une large cour, ayant au milieu la nouvelle église vouée à la Sainte Trinité, bâtie de 1843 à 1846 par la contribution des moines qui ont vécu ici, sous la direction de leurs supérieurs succésifs Ioasaf et Paisie.

Au côté Sud de l'enceinte, a été érigé un majestueux clocher (1892).

Détériorée plus d'une fois, l'église a été partiellement reconstruite entre 1897 – 1903 et renouvée complètement d'après le plan de l'architecte George Mandrea. Cette restauration, qui lui a donné l'aspect actuel, a été faite par l'Administration des Hôpitaux Civils de Bucarest.

La nouvelle église est bâtie, à l'intérieur comme à l'extérieur, dans un style architectural imposant avec de riches ornements. Les éléments architecturaux de l'ancien style moldave se joignent à des éléments architecturaux de la renaissance de Brincoveanu, le résultat étant une synthèse unique dans son genre.

La nouvelle église est bâtie en forme de trèfle et a trois tours: un clocher central et deux latéraux, merveilleusement décorés. Devant l'église se trouve un parvis ouvert s'appuyant sur quatre colonnes.

La peinture a été exécutée à l'huile sur un fond d'or, en style neo-byzantin, par le danois Aage Exner. Le coloris est harmonieux et sobre.

La peinture intérieure représente toute une série d'images de la vie et de l'activité de notre Seigneur Jésus Christ et des images de Saints; sont représentés aussi les Saints Militaires. De la hauteur de la coupole, le Pantocrateur protège l'église. Cette peinture se remarque par une admirable harmonie de la composition, par la précision et la finesse du dessin ainsi que par la merveilleuse fraîcheur du coloris.

Le mobilier et l'icônostas ont été sculptés en bois de chêne et platane et plaqués en or par le professeur Constantin Babic et les élèves de l'Ecole d'Arts et Métiers de Bucarest. C'est un vrai chef-d'œuvre de la sculpture roumaine ancienne ayant une riche ornementation pleine de finesse et de splendeur.

Le candélabre et la céramique qui décore les façades extérieures de l'église sont apportés de Vienne.

L'épithaphe a été exécutée par une dame d'origine hébraïque qui s'est convertie à l'Orthodoxie (Ana Roth). Il fut travaillé pendant trois années à laiguille en fil d'or et de soie sur toile de coton (1897-1900). L'épithaphe est enregistrée dans le catalogue UNESCO comme une pièce de broderie roumaine inestimable.

Dans le Monastère de Sinaia se trouve un nombre considérable d'objets d'art, exposés au musée de l'établissement-organisé en 1895 à l'initiative du supérieur Nifon Popescu - parmi lesquels on compte des épithaphes, les vêtements sacerdotaux exécutés en fil d'or et d'argent, des encensoirs et des croix en argent et en bois, ainsi que toute une série de livres de culte.

Au long de son histoire, le Monastère de Sinaia a eu une très grande importance culturelle et nationale, ayant un rôle remarquable à jouer dans l'histoire de notre pays pendant la Révolution de Tudor Vladimirescu (1821) et la Révolution de 1848. Comme dans les autres monastères de Valachie, on y avait établi aussi, à l'aide de la population, des garnisons, des points de résistance et de ravitaillement des révolutionnaires.

Actuellement, la vie spirituelle au monastère de Sinaia se déroule selon les normes monacales orthodoxes traditionnelles. L'office divin est célébré trois fois par jour. Par la prière et le travail, la communauté a réussi à élever la vie du Monastère à un très haut niveau spirituel et matériel.

THE MONASTERY OF SINAIA

Among the ecclesiastical monuments of the great value which attracts the admiration and appreciation of native and foreign visitors the monastery of Sinaia, district of Prahova, has a particular place.

The monastery of Sinaia – a characteristic monument of Wallachian style – lies in the town of the same name, at 120 km north away from Bucharest. Situated at the bottom of the Prahova Valley, at the foot of the Bucegi Mountain into a charming landscape, the Monastery was founded by the great prince Michael Cantacuzino.

The monastic complex of Sinaia is formed by two distinct parts:

- 1) the old precincts which includes: the old church, the chapel and the tomb of Take Ionescu, a great man of State (1858 – 1922);
- 2) the new precincts which includes: the new church, the warehouse of old Romanian books and the collection of the religious things.

The monachal life in these places began in 15th century. The first monks who have lived here in the caverns were the Greek monks who took refuge from the Athos Mount after the fall of Constantinople (1453).

Founded in 1695, the Monastery is called Sinaia in the memory of Saint Catherine Monastery from the Sinai Mount which Michael Cantacuzino has visited in his voyage to the Sacred Places and which was taken as a model.

The Monastery has a quadrat form with solid and high walls outside and cells for monks inside, having thus the aspect of a fortress.

In the middle there is the old church built into a shape of a Latin Cross with altar, nave, antenave and porch.

The porch is open and is supported by semicircular arcades decorated with medallions of saints. The arcades are supported by elegant columns carved with models of flowers and fantastic animals, a characteristic style of that time.

The frames of the windows and of central door of the church are richly decorated in stone.

This church served as a refuge place during the Russian-Austrian-Turkish wars from the XVIII-th century. In those times it was set on fire (1791).

The link with the Sinai Mountain is obvious by the presence of the two statues of Moses and Aaron.

Above the entrance door there is the two-head eagle coronated, the emblem of Cantacuzino family.

The painting of the church is important both for the iconography point of view and technical execution. It is original, executed in fresco by the famous painter of Cantacuzino, Pirvu Mutu.

On the cupola there are the registers representing images of the lives of Military Saints. On the gable there is the picture of the Last Judgement, the Paradise and the Hell.

On the western side wall of the ante-nave we can admire the pictures of those who founded the Monastery; on the left side the family of the founder (Michael Cantacuzino, his first and second wife and his 17 children) and on the right the members of this family who played an important political and cultural role in Wallachia at the end of the XVII-th century and at the beginning of the XVIII-th century.

The altar is separated from the nave by the iconostasis executed in stone and brick. On the iconostasis there are two silver icons dating from 1795. The chandelier is three hundred years old, donated by the founder.

In this church the Holy Liturgy is celebrated once a year, on 15-th of August, a date representing the patronal feast: The Dormition of the Blessed Virgin.

The new precincts dates from 1842 – 1848. It is formed by a large court having in the middle the new church, dedicated to the Saint Trinity, built between 1843 – 1846 with the contribution of the monks who lived here under the direction of their abbots Ioasaf and Paisie.

In the southern of the precincts there is the main belfry of the monastery which was erected in 1892.

After many damages the church was particularly rebuilt between 1897 – 1903 and completely renovated after the plan of the architect George Mandrea. This restoration was done under the Administration of the Civil Hospitals, of Bucharest which gave it the present aspect.

The inside part and outside part of the new church is built in an impressive architectural style with rich ornamentation. The architectural elements of the old Moldavian style are combined with elements of Brîncoveanu Renaissance and the result is a unique synthesis.

The new church has a trefoil plan and has three towers: one central belfry and two lateral ones, marvellously decorated. In front of the church there is a porch which is supported by four columns.

The painting of the church was executed in oil on a golden background in a neo-Byzantine style by the Danish painter Aage Exner. The colouring is harmonious and sober. The inner painting represents a series of images of our Saviour's life and activity and the Life of the Saints. There are also represented the military saints, in full dress. From the height of the cupola the Pantocrator (Almighty) protects the church. The painting strikes out through the value of the design, through its colour, and clarity of the composition.

The furniture of the church and the iconostasis have been carved in oak and plane tree woods and covered with golden leaves by prof. Constantin Babic and his students from Fine arts and vocational school in Bucharest. It is a real masterpiece of old Romanian sculpture having a rich ornamentation full of fineness and splendour.

The chandelier and ceramics which decorate the outside façades have been brought from Vienna.

The epitaph was executed by a lady of Jewish origin who was converted to Orthodox religion (Anna Roth). It is worked with the needle with thread of gold and silk on cotton canvas, in three years (1897 – 1900). The epitaph is registered in the UNESCO catalogue as an inestimable piece of Romanian embroidery.

The Monastery of Sinaia possesses a great number of valuable artistic samples displayed in its rich museum, organised in 1895 by the abbot Nifon Popescu. In museum we can admire a very interesting collection of vestments, epitaphs, icons, crosses, censers and religious books.

During its history, the Monastery of Sinaia has had a great cultural and national importance. The Monastery of Sinaia had a significant role in the history of the Romanian people during the Russian-Austrian-Turkish war from XVIII-th century, at the time of Tudor Vladimirescu's Revolution and also at the time of Revolution from 1848. Just like in the other monasteries in Wallachia it was here established with the people's help, garrisons and resistance points for the revolutionaries.

In the present time the spiritual life in the Monastery of Sinaia develops under the Orthodox traditional monastic rules. The divine service is celebrated three times a day. Through a specific monastic activity of prayer and work, the community raised the Monastery at an one high spiritual and material level.

BIBLIOGRAFIE

1. *Anul 1848 în Principatele Române*, t. II, București, 1902
2. Pr. Bădiceanu D., *Minăstirea Sinaia*, București, 1949
3. Ierom. Bălan Ioanichie, *Vetre de sihăstrie românească*, București, 1982
4. Pr. Braniște Ene, *Programul iconografic al bisericilor ortodoxe*, București, 1975
5. Prof. Brătulescu Victor, *Elemente de artă picturală și sculpturală la biserica Minăstirii Sinaia*, în „Glasul Bisericii”, 1-2, 1962
6. Diac. Conf. David P., *Preocupări ecumeniste ale profesorilor din învățământul teologic superior din București*, în „Ortodoxia”, 4, 1981
7. Demetrescu Călin, *Muzeul Minăstirii Sinaia*, Ploiești, 1979, (text dactilografiat)
8. Arhim. Enăceanu Ghenadie, *Sinaia, Istoria monastirei*, Buc., 1881
9. Gălășescu Al., *Eforia Spitalelor Civile din București*, Buc. 1900
10. Arhim. Georgescu Serafim, *Sfânta Minăstire Sinaia*, Ploiești, 1936
11. Ghika-Budești N., *Evoluția arhitecturii în Muntenia și Oltenia*, IV, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice”, 1936
12. Hurmuzachi - Iorga, *Documente privitoare la Istoria Românilor*, XIV, 1, București, 1915.
13. Iorga N., *Genealogia Cantacuzinilor*, București, 1902
14. Idem, *Țara Românilor*, I, Vălenii de Munte, 1900
15. Idem, *Icoanele de la Muzeul Sinaia*, în „Buletinul Comisiunii Monumentelor Istorice”, 1931
16. Pr. Modoiu Nicolae, *Badea Gheorghe Cârțan - 70 de ani de la adormirea sa în Domnul*, în „Îndrumător bisericesc”, Sibiu, 1981
17. Diac. Prof. Moisescu Gh., *Minăstirea Sinaia*, în „Biserica Ortodoxă Română”, 2-3, 1954
18. Arhim. Popescu Nifon, *Monastirea Sinaia*, București, 1985.

CUPRINSUL

1. Zonă de sihăstrie românească la poalele Bucegilor.....	3
2. Mănăstirea Sinaia - ctitorie cantacuzină.....	4
3. Biserica voievodală (1695).....	8
4. Incinta veche și paraclisul.....	13
5. Biserica Mare (1846).....	15
6. Incinta nouă și clopotnița.....	18
7. Colecția de obiecte bisericești.....	23
8. Cavoul „Take Ionescu”.....	26
9. Mănăstirea Sinaia - vatră de istorie.....	27
10. Mănăstirea Sinaia - vatră de cultură.....	28
11. Mănăstirea Sinaia - focar de spiritualitate și slujire.....	31
Le Monastère de Sinaia.....	34
The Monastery of Sinaia.....	37
Bibliografie.....	40

Tehnoredactor: Diacon VALENTIN BOGDAN

TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

